

Arrest

nr. 312 783 van 10 september 2024
in de zaak RvV X/ IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 september 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 september 2024 tot overdracht aan de bevoegde lidstaat en van diens beslissing van dezelfde datum tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2024, om 11.00 uur.

Gehoord het verslag van voorzitter M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA loco advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. LOYENS loco advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd een eerste maal vastgesteld op 18 juni 2023.

1.2. Op 22 juli 2023 werd verzoeker opnieuw aangetroffen en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker

verklaarde geen verwanten, maar wel een vriendin in België te hebben en stelde nooit een verzoek om internationale bescherming in België of elders te hebben ingediend.

1.3. Verzoeker werd nogmaals aangetroffen op 30 juli 2023 en verklaarde toen als toerist in België te zijn.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 6 februari 2024, na te hebben vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het Rijk verbleef, een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker, een verdachte in een zaak van slagen en verwondingen, werd op 20 augustus aangetroffen door de politiediensten. Hij verklaarde nu geen partner maar wel verwanten in België te hebben en gaf aan reeds een verzoek om internationale bescherming in Nederland te hebben ingediend. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, die vaststelde dat verzoeker voorheen een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland, Roemenië en Nederland, nam dezelfde dag de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats om de verantwoordelijke lidstaat te bepalen.

1.6. Op 26 augustus 2024 verzocht verweerder de Nederlandse autoriteiten om verzoeker, met toepassing van artikel 18.1.b van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening nr. 604/2013), terug te nemen.

1.7. De Nederlandse autoriteiten willigden het terugnameverzoek in op 3 september 2024, op grond van artikel 18.d van de verordening nr. 604/2013.

1.8. Verzoeker stelde op 3 september 2024 vrijwillig naar Nederland te willen terugkeren.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 september het besluit tot overdracht aan de bevoegde lidstaat. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5/1, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

wordt besloten dat

de heer, die verklaart te heten,

naam : [F.]

voornaam : [A.]

[...]

nationaliteit : Marokko

in voorkomend geval, ALIAS: [F.A.] [...] Marokko, [F.A.] [...] Onbepaald, : [F.A.] [...] Marokko, [F.A.] [...] Onbepaald

overgedragen dient te worden aan de verantwoordelijke lidstaat, met name Nederland.

In uitvoering van artikel 51/5/1, §2, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt betrokkene teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat.

REDEN VAN DE BESLISSING

Betrokkene werd vastgehouden in het gesloten centrum van 127BIS naar aanleiding van een positieve Eurodac hit van Nederland op 04.10.2021. Op 26.08.2024 werd er voor betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de Nederlandse instanties die op 03.09.2024 instemden met de terugname van betrokkene op grond van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag dd. 20.08.2024 verklaart hij nonkels en tantes te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart geen medische belemmeringen te hebben voor een terugkeer naar Nederland.

We benadrukken dat de Nederlandse autoriteiten met toepassing van artikel 18.1 (d) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene. Dit artikel stelt: "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen verder ook naar artikel 18.2, §3, van Verordening 604/2013: "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU".

Dit impliceert dus dat de Nederlandse instanties reeds een beslissing namen omtrent het door betrokkene in Nederland ingediende verzoek om internationale bescherming maar dat betrokkene, na overdracht aan Nederland, de mogelijkheid zal hebben om een beroepsprocedure op te starten indien zijn verzoek slechts in eerste aanleg was afgewezen en hij nog niet van deze mogelijkheid gebruik heeft kunnen maken. Daarnaast zal betrokkene ook steeds de mogelijkheid hebben om bij de Nederlandse autoriteiten een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin hij zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen. Dit nieuw verzoek zal worden beoordeeld en behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten.

Tenslotte wensen we verder ook op te merken dat voor zover een verzoeker om internationale bescherming van mening mocht zijn dat een door de Nederlandse instanties genomen beslissing in strijd is met artikel 3 van het EVRM, het non-refoulementbeginsel of andere verdragsverplichtingen hij of zij dit kan aanklagen bij de bevoegde instanties of het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Nederland voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van betrokkene dient te worden benadrukt dat Nederland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming minder waarborgen in Nederland dan in België zou genieten. Nederland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève van 28 juli 1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een verzoek om internationale bescherming op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een verzoek om internationale bescherming. Het verzoek om internationale bescherming van betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die subsidiaire bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een overdracht aan Nederland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat hij, na zijn aankomst in Nederland, door de Nederlandse autoriteiten zonder meer zal worden gerepatriëerd naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer in het kader van zijn verzoek is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft of dat hij er als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaarde in het hoorrechtverslag van 20.08.2024 aan de politie van Brussel Zuid dat hij niet wenst terug te keren naar Marokko omdat hij zijn situatie hier wilt regelen.

Met betrekking tot de verklaring die betrokkene geeft waarom hij niet terug kan naar Marokko, dient te worden opgemerkt dat deze informatie slaat op de redenen waarom betrokkene het land waarvan hij het staatsburgerschap verklaart te bezitten of waar hij zijn gewoonlijk verblijf zou hebben gehad, zou zijn ontvlucht. Deze inhoudelijke verklaringen worden niet in overweging genomen in het kader van de Dublinprocedure waarbij op basis van de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming wordt vastgesteld.

Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM bij een overdracht van betrokkene aan Nederland, dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van rapporten van toonaangevende en gezaghebbende organisaties Anna Chatelion Counet e.a., "Country Report: Netherlands", laatste update 22.05.2023. AIDA-rapport, beschikbaar op <https://asylumineurope.org/reports/country/netherlands> niet zonder meer kan gesteld worden dat men als verzoeker om internationale bescherming in Nederland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men een verzoeker om internationale bescherming is of zou zijn.

In de aangehaalde rapporten van de hierboven vermelde toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten wordt bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Nederland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin III-Verordening geen personen over te dragen aan Nederland omwille van structurele tekortkomingen in het Nederlandse systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen waardoor verzoekers om internationale bescherming die in het kader van de Dublin III-Verordening aan Nederland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Nederland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge van de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, dient te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na zijn overdracht aan de Nederlandse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in Nederland door de verhoogde instroom van verzoekers om internationale bescherming in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen structureel zijn.

Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat, wat betreft de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en de opvang en begeleiding van verzoekers om internationale bescherming, personen die aan Nederland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013 een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen.

Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Nederland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn: publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van bovenstaande toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en anderen versus Refugee Applications Commissioner en Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een verzoeker om internationale bescherming aan de normaal gesproken bevoegde lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de verzoeker om internationale bescherming zullen worden geëerbiedigd in de lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn verzoek om internationale bescherming te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen, bevoegd is om een in een Unieland ingediend verzoek om internationale bescherming te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepaling van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de lidstaat waarin een verzoek om internationale bescherming wordt ingediend, de verzoeker om internationale bescherming niet aan die eerste lidstaat kan

overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen.

Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als verzoeker om internationale bescherming of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van verzoekers om internationale bescherming in Nederland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen in Nederland te kort schieten of structurele tekortkomingen vertoont waardoor verzoekers om internationale bescherming die aan die lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen kan er dan ook geen intentionele bedreiging van zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit uitgaande van de Nederlandse autoriteiten worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn geval feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en artikel 3 van het EVRM wordt weerlegd. Hiervan is sprake als de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn verzoek in de procedure tot het bekomen van internationale bescherming door de verantwoordelijke lidstaat niet zal worden onderzocht en dat er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van artikel 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Nederland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Nederland er toe zal leiden dat hij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft. Betrokkene maakt het evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Nederlandse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaart het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet internationale bescherming behoeft.

Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of gegronde redenen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in de verantwoordelijke lidstaat, in casu Nederland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, in casu Nederland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het EVRM. Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratief dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Nederland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Betrokkene verklaart familie in België te hebben: in het administratief verslag dd. 20.08.2024 verklaart hij nonkels en tantes te hebben, zonder verdere verduidelijking. Er werd geen enkele aanvraag tot gezinshereniging of tot regularisatie ingediend bij de bevoegde overheid. Betrokkene verklaart geen medische belemmeringen te hebben voor een terugkeer naar Nederland.

Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.10 De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 5 september 2024 ook een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat, die verzoeker ook op 5 september 2024 ter kennis werd gebracht, vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtsmacht van de Raad

Inzake de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat dient te worden opgemerkt dat deze beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/5/1, § 2, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en dat een vreemdeling, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van dezelfde wet, tegen een dergelijke beslissing een beroep kan instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. De Raad heeft bijgevolg, nu de wetgever deze bevoegdheid uitdrukkelijk aan een ander rechtscollege heeft toevertrouwd, geen rechtsmacht om te onderzoeken of de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in overeenstemming is met de wet.

Het beroep is dan ook onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

3. Onderzoek van het beroep tegen het besluit tot overdracht aan de bevoegde lidstaat

3.1. De Raad wijst erop dat artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts een schorsing van de tenuitvoerlegging van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden gevorderd indien de tenuitvoerlegging van deze maatregel imminent is en er nog geen gewone vordering tot schorsing tegen deze maatregel werd ingeleid.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet voorts dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoeker, die het voorwerp uitmaakt van een vrijheidsberoving met het oog op de tenuitvoerlegging van de bestreden verwijderingsmaatregel, zet uiteen dat de tenuitvoerlegging van besluit tot overdracht aan de bevoegde lidstaat imminent is, zodat een spoedige beslissing zich opdringt.

Het hoogdringend karakter van de vordering, dat niet in vraag wordt gesteld door verweerder, is voldoende uiteengezet en wordt aanvaard.

3.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

3.3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.

De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen in casu niet is gebeurd.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht. (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49) en in andere rechtsbronnen.

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ in het licht van de Wet van 29 juli 1991

2:

Volgens rechtspraak van het EHRM moeten de Belgische asielinstanties nagaan of het terugsturen van een asielzoeker onder de Dublin-verordening geen onmenselijke of vernederende behandeling, in de zin van art. 3 EVRM en art. 4 van het Handvest, zou uitmaken. Dat is in casu onvoldoende gebeurd. (Zie o.a. EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2007, 875 - EHRM, Muslim v. Turkije, 26 april 2005, 866 - EHRM, Soering v. VK, 7 juli 1989)

Zie ook HvJ, N.S. v. UK, C-411/10, 894:

“Hieruit volgt dat het, teneinde de Unie en haar lidstaten in staat te stellen hun verplichtingen inzake de bescherming van de grondrechten van asielzoekers na te komen, aan de lidstaten, daaronder begrepen de nationale rechterlijke instanties, staat, in situaties zoals die welke in de hoofdingen aan de orde zijn, een asielzoeker niet aan de “verantwoordelijke lidstaat” in de zin van verordening nr. 343/2003 over te dragen wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat de fundamentele tekortkomingen van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in deze lidstaat ernstige, op feiten berustende gronden vormen om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.”

Dat er nood is aan een rigoureuus onderzoek blijkt eveneens uit EHRM, MSS v. België en Griekentand, 21 januari 2011:

"293. Lastiy, in view of the importance which the Court attaches to Article 3 of the Convention and the irreversible nature of the damage which may result of the risk of torture or ill-treatment materialises, the effectiveness of a remedy within the meaning of Article 13 imperatively requires (...) independent and rigorous scrutiny of any claim that there exists substantial grounds for fearing a real risk of treatment contrary to Article 3 {...}"

Zie eveneens EHRM, Riad en Idiab v. België, 24 april 2008:

"96. The Court further reiterates that, according to its case-law, ill-treatment must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this minimum is relative; it depends on all the circumstances of the case, such as the duration of the treatment, its physical or mental effects and, in some cases, the sex, age and state of health of the victim."

Dat de bestreden beslissing inderdaad genomen werd zonder voldoende inhoudelijke toe[ts]jing naar volgende algemeen gekende gegevens.

a. Gebrek aan opvangplaatsen

Dat bij de beoordeling van de opvangmogelijkheden in Nederland de DVZ rekening moet houden met de massale instroom van de asielzoekers in Nederland, en het tekort aan opvangplaatsen.

De bestreden beslissing verwijst kort naar recente hervormingen van de opvangmogelijkheden in de Nederlandse asielcentra, om hieruit af te leiden dat deze thans wel een menselijke opvang kunnen garanderen.

Vooreerst is het louter verwijzen naar wetgevende initiatieven allerminst een draagkrachtige motivering. Met dergelijke initiatieven kan pas rekening worden gehouden indien zij hun effectiviteit hebben bewezen.

Bovendien blijkt uit allerlei objectieve bronnen dat de opvangsituatie in Nederland tot op heden ontoereikend is, en de kans aldus niet onbestaande is dat verzoeker geen (toereikende) opvangplaats zal kunnen worden aangeboden.

Hieromtrent kan verzoeker uitgebreid verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 110 e.v.:

“Asylum seekers are entitled to material reception conditions after they have shown their wish to apply for asylum. This can be done by registering themselves in the Central Reception Centre COL in Ter Apel.

(...)

From May 2022, newly arrived asylum seekers in need of registering their asylum application at Ter Apel slept on a chair, on the floor or even outside in the grass, for one or more days.

(...)

In December 2023, the reception centre in Ter Apel had again reached its capacity. Therefore, asylum seekers had to sleep in the waiting room of the IND without beds or showers 4 sometimes for more than 2 days. On 22 December 2023 the municipality which Ter Apel is part of (Municipality Westerwolde) sued the COA for breach of contract because the maximum capacity of 2,000 asylum seekers was exceeded time and time again in 2023.”

Samenvattend wordt er melding gemaakt van aanzienlijke wachtperiodes, tijdens dewelke verzoeker gedwongen zal zijn op straat te verblijven.

Bevreemdend genoeg erkent verwerende partij deze tekortkomingen, maar stelt zij laconiek in de bestreden beslissing dat dit geen aanleiding biedt om te besluiten dat verzoeker aan een onmenselijke behandeling zou worden blootgesteld. Dit echter zonder enige verdere verduidelijking te geven waarom dit niet het geval zou zijn.

Verzoeker kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij een enigszins onlogische spreidstand hanteert tussen enerzijds erkennen dat er aanzienlijke tekortkomingen zijn in de Nederlandse opvangstructuren, maar anderzijds zonder enige verdere motivatie beslist dat deze tekortkomingen niet dermate problematisch zijn om de overlevering van verzoeker in de weg te staan.

b. Nopens de inadequate opvangstructuren

Eenmaal verzoeker, na het doorlopen van de hierboven vermelde wachtperiode - eindelijk - een opvangplaats heeft bekommen is het echter allerm minst zeker dat de opvangplaats waaraan hij wordt toegewezen zal voldoen aan de algemene menselijke waardigheid.

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de verschillende opvangmogelijkheden die aan asielzoekers wordt aangeboden, die elk zijn eigen tekortkomingen vertonen.

1

De facto is het realistisch dat verzoeker in een noodopvangcentrum zal worden opgevangen. De facto verblijft de helft van de asielzoekers in dergelijke noodopvang.

Deze noodopvangcentra voldoen stelselmatig niet aan de wettelijke minimumvereisten omtrent de levensomstandigheden van asielzoekers. Privacy, veiligheid en warmte kunnen niet worden gegarandeerd. Eveneens zijn er problemen met medische zorg (zie hieromtrent punt c).

Hieromtrent kan verzoeker uitgebreid verwijzen Naar het AIDA-Rapport “Asylum information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 126 e.v:

“As is made clear in Types of accommodation, half of the asylum seekers in the Netherlands are housed in (crisis)emergency locations, in both 2023 and 2022, reception conditions provided to these asylum seekers did not meet the minimum legal standards. The Dutch Council for Refugees (VWN) published three Quickscans on the conditions in (crisis) emergency locations. The living conditions in emergency reception centres for refugees and asylum seekers are seriously inadequate. Many locations do not ensure that basic needs - such as privacy, security and warmth - are fulfilled. There are also concerns about health care, access to education and other activities for children and the fact that asylum seekers are forced to frequently move from one facility to the other.”

Hieromtrent hebben verschillende NGO's zich gericht tot de Nederlandse rechtbanken, die telkens oordeelden in het nadeel van de Nederlandse overheid. Desondanks hebben deze veroordelingen niet tot merkelijke verbeteringen geleid.

Hieromtrent kan verzoeker opnieuw verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 127 e.v.:

"In August 2023, one year after the start of the tort procedure, the Dutch Council for Refugees investigated the extent to which the living conditions in the {crisis} emergency locations align with European obligations as explained in the court ruling. In the months of June and July 2023, 22 {crisis} emergency locations were visited, and 92 residents were interviewed. The report concluded that the majority of the (crisis) emergency locations still largely fail to meet the States obligations under European law. While some (crisis) emergency locations have adequate facilities, these are exceptions, and conditions elsewhere are equally distressing, if not worse than last year

Additionally, the (social) safety and self-sufficiency of residents in (crisis) emergency locations need improvement. This can make a significant difference in how residents experience their stay. Without structural measures, the dire situation in which residents find themselves at the (crisis) emergency locations continues to be without a foreseeable resolution. The Dutch government thereby violates its obligation to provide adequate and humane accommodation for asylum seekers in the Netherlands.

Other conclusions from this report were the severe suffering experienced by asylum seekers due to a lack of privacy, tranquility, and suitable nutrition. Sanitary facilities are inadequate and particularly unhygienic in too many places. Problems with healthcare accessibility exist in almost half of the (crisis) shelters. Additionally, the majority of the (crisis) shelters have proved detrimental to children, who experience a decline and weight loss due to a lack of activities, safe play areas, and healthy food. Finally, residents at three-quarters of the (crisis) emergency locations indicate that the living conditions affect their well-being and sense of human dignity. Large differences between (crisis) shelters also reveal that whether asylum seekers experience decent reception in the Netherlands is subject to arbitrariness

Other organisations also reported on the conditions in the (crisis) emergency locations. The National Ombudsperson and the National Children's Ombudsperson concluded in a report that human rights and children's rights are put under pressure. The whole situation keeps being handled in crisis mode, whereas it is a long lasting issue. Moreover, the government does not sufficiently take into consideration the necessity for asylum seekers to be able to exercise self-determination and autonomy. Finally, as DCR also concluded, the Ombudsperson highlighted the arbitrariness of the reception system and concluded that the principle of non-discrimination is not respected.[...]

Eveneens bestaat er de mogelijkheid dat verzoeker zal worden toegewezen aan een gesloten centrum (Handhaving en Toezichtlocatie), waar de omstandigheden zo mogelijk nog verontrustender zijn.

In deze centra worden asielzoekers slechts een paar uur per dag de mogelijkheid geboden om buiten te gaan. Het is maar de vraag of een dergelijke behandeling geen schending uitmaakt van art. 5 EVRM bovenop art. 5 EVRM.

Er zijn ook gevallen gekend van geweld tegen asielzoekers.

Hieromtrent kan verzoeker opnieuw verwijzen naar het AIDA-Rapport "Asylum information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 124 e.v.

"asylum seekers staying at the HTL are only allowed to go outside for four hours a day, where they cannot leave a small grass field. Several lawyers have argued that asylum seekers are illegally deprived of their liberty in the HTL.

(...)

In August 2022, the Inspection Department of the Ministry of Justice and Security paid an unannounced visit to the HTL following the report of a whistleblower who notified eight incidents in the twenty days that he worked at the HTL. During this visit, employees and asylum seekers were interviewed.

Observations were also made and supervision plans were examined in the information system of COA. Finally, the inspection requested documentation and camera images. The findings are alarming. The inspection established that housing supervisors, who work for the COA and the DJI, use coercion and violence. For example, housing supervisors pushed, slapped or kicked asylum seekers and made unauthorized use of handcuffs" [...]

c. Onvoldoende toegang tot gezondheidszorg

in de bestreden beslissing hanteert verwerende partij een gelijkaardige redenering voor wat betreft de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming.

Ook hiervoor erkent verwerende partij enerzijds dat er aanzienlijke belemmeringen zijn voor een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg, maar dat anderzijds deze niet dermate problematisch zouden zijn dat deze een overdracht aan Nederland in de weg zouden staan.

“Desondanks blijkt uit het betreffende AiDA-rapport wel degelijk dat de toegang tot gezondheidszorg minstens in de noodopvangcentra ontoereikend kan worden geacht.

Zie hieromtrent AIDA-Rapport "Asylum Information Database Country Report: Netherlands, 2023, blz. 132:

“As addressed above, issues connected to the lack of accessible health care services in emergency locations and crisis emergency locations emerged in 2022. On 3 August 2022, the inspection of the Ministry of Health Care and Youth warned the Minister of Health Care and Youth and the State Secretary of Justice and Security about the alarming situation with regard to access of health care in crisis emergency locations.

The inspection saw that medical care for asylum seekers in crisis emergency locations is seriously suffering under the current crisis conditions. The care is sometimes limited to emergency care. That is less than the normal medical care to which everyone is entitled. It is also less than the medical care that asylum seekers' centres and 'ordinary' emergency reception locations offer.

in crisis emergency locations, care providers often cannot work according to the usual standards and guidelines, no matter how hard they try. This is due to the rapid grow of crisis emergency locations, to a lack of personnel and to the fact that many of the asylum seekers staying at these locations have not yet been registered making it difficult to arrange the health insurance. In 2023, many of these problems remain.

(...)

Among other things, the inspection identified a lack of medical intake and tuberculosis screening before placement in crisis emergency locations, thus risking the placement of vulnerable people in unsuitable locations and the spread of infectious diseases, a lack of an electronic patient record and thus insufficient transfer of information between health care professionals, and a delay of necessary health care due to the limitation of health care to emergency care, leading to worsening health care problems. ” [...]

Minstens dient verwerende partij te motiveren exact waarom de tekortkomingen waarvan het bestaan erkend wordt niet dermate ernstig zijn om een overdracht te verhinderen.

d. Conclusie

Aangezien de procedures inzake asiel en internationale bescherming alsook de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Nederland dermate structurele tekortkomingen vertonen zijn er aldus ernstige motieven om aan te nemen dat verzoeker die aan Nederland wordt overgedragen per definitie in een situatie belandt die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving. Ze verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie o.m. EHRM 21 januari 2001, MSS/België en Griekenland, 8218).

Het EHRM heeft al geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem t.a.v. art. 3 EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan de behandelingen die in strijd zijn met art. 3 EVRM. in deze omstandigheden houdt art. 3 EVRM de verplichting in deze persoon niet naar dat land te verwijderen.

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandeling na te gaan, de te verwachte gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming, dienen te worden onderzocht, rekening houdende met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij.

De DVZ baseert zich op foutieve informatie. De DVZ verwijst enkel naar stukken uit een rapport die dienstig kunnen zijn om verzoeker terug te leiden naar Nederland en houdt andere informatie achter.

Het vertrouwensbeginsel dat Nederland gebonden zou zijn door dezelfde verdragen als België en dat er dus geen aanleiding zou zijn om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft niet zou respecteren, geeft niet daadkrachtig aan dat de bestreden beslissing en dus de DVZ zou voldaan hebben aan zijn onderzoeksplicht conform art. 3 EVRM.

Aldus is voormelde motivering niet afdoende.

Zodat, de overdracht naar Nederland in strijd is met art. 3 EVRM en de bestreden beslissing eveneens niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen vereist zijn."

3.3.2. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/5/1, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, geduid dat verzoeker wordt overgedragen aan de Nederlandse autoriteiten. Hierbij wordt verder toegelicht dat verzoeker voorheen een verzoek om internationale bescherming in Nederland indiende en dat de Nederlandse autoriteiten een terugnameverzoek inwilligden. Verweerder heeft tevens uitvoerig uiteengezet waarom hij van oordeel is dat de eerste bestreden beslissing verenigbaar is met de bepalingen van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Door uiteen te zetten dat hij niet akkoord gaat met de motieven van de eerste bestreden beslissing – wat impliceert dat hij deze kent – en door deze uitvoerig te bekritisieren toont verzoeker niet aan dat een draagkrachtige motivering zou ontbreken. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

Verzoeker lijkt, door aan te geven dat dat hij van oordeel is dat de bestreden beslissing niet is gesteund op een correcte feitenvinding of dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen een schending van de materiële motiveringsplicht te willen aanvoeren.

De Raad is bij de beoordeling van een grief omtrent de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker stelt in wezen dat er onvoldoende garanties zijn dat de Nederlandse autoriteiten hem, bij een terugkeer naar Nederland, dadelijk een passende accommodatie ter beschikking zullen stellen. Hij verwijst in dit verband naar een verslag waarin wordt aangegeven dat de Nederlandse autoriteiten regelmatig worden geconfronteerd met een verhoogde instroom van vreemdelingen die een verzoek om internationale bescherming wensen in te dienen en dat het opvangnetwerk er soms is verzadigd. De Raad merkt in dit verband in eerste instantie op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Nederlandse autoriteiten het door hem ingediende verzoek om internationale bescherming reeds hebben afgewezen. Er blijkt dan ook niet dat de Nederlandse autoriteiten nog enige opvangverplichting ten aanzien van verzoeker zouden hebben. Het gegeven dat een land niet kan instaan voor de opvang van een vreemdeling houdt ook niet in dat zonder meer moet worden aangenomen dat dit land de betrokken vreemdeling foltert of onderwerpt aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. Verzoeker die aangeeft reeds verscheidene jaren door Europa te trekken geeft blijkt van een grote zelfredzaamheid en verklaarde ook in

Europa over verwanten te beschikken, zodat ook niet kan worden aangenomen dat hij, wanneer hij in Nederland is, zo nodig niet zelf tijdelijk voor verblijfsaccommodatie kan zorgen. Indien verzoeker – die ook niet aantoonde onvermogen te zijn – al een nieuw verzoek om internationale bescherming zou willen indienen en hij zou niet onmiddellijk onderdak aangeboden krijgen dan kan in ieder geval niet worden besloten dat hij hierdoor in een situatie dreigt terecht te komen die dusdanig is dat kan worden gesproken over een schending van artikel 3 van het EVRM. De door verzoeker aangebrachte citaten uit een verslag laten, meer algemeen, ook geenszins toe te concluderen dat verzoekers om internationale bescherming in Nederland een ernstig risico lopen om te worden onderworpen aan een behandeling die niet verenigbaar is met de bepaling van artikel 3 van het EVRM. Om tot dit besluit te kunnen komen moet er sprake zijn van handelingen die een minimumniveau aan ernst hebben en die toelaten te concluderen dat hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht (cf. EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, *Pretty v. Verenigd Koninkrijk*, par. 52) en er blijkt niet dat dit het geval is.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimumniveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer. Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid.

Het komt aan verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling. Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de gemachtigde kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing. Er rust op de gemachtigde, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat niet.

Verzoekers betoog dat hij in Nederland eventueel in een gesloten centrum zal terechtkomen en dat personen die in deze centra verblijven slechts een beperkte tijd buiten kunnen rondlopen laat ook niet toe te besluiten dat hij er dreigt te worden onderworpen aan door artikel 3 van het EVRM verboden behandelingen. Waar verzoeker nog verwijst naar de rechten die hij kan putten uit artikel 5 van het EVRM, dient te worden bepaald dat deze verdragsbepaling uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om een vrijheidsberovende maatregel ten nemen teneinde de verblijfsreglementering te laten naleven.

De mededeling dat er gevallen van geweld tegen asielzoekers bekend zijn laat niet toe te oordelen dat verzoeker – die zelf het voorwerp uitmaakt van een klacht wegens slagen en verwondingen – in Nederland een groter risico zou lopen dan in enig ander land om het slachtoffer te worden van geweld.

Verzoekers betoog aangaande de problemen die hij zou kunnen ondervinden om in Nederland toereikende gezondheidszorgen te genieten is irrelevant. Verweerder heeft er immer terecht op gewezen dat verzoeker verklaarde geen medische problemen te hebben. Er blijkt bovendien niet dat noodzakelijk medische zorg in Nederland niet passend wordt verstrekt.

De beschouwingen van verzoeker waarmee hij schijnbaar wil aangeven dat hij in Nederland niet correct zal worden behandeld zijn ook moeilijk verenigbaar met het feit dat verzoeker een schriftelijke verklaring opstelde waarin hij stelt vrijwillig naar Nederland te willen terugkeren. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in een situatie van materiële deprivatie terecht zou komen. Verzoeker heeft zijn verblijfssituatie in België niet trachten te regulariseren. Verzoeker slaagt er in zelf in huisvesting te voorzien op het grondgebied, hij wendt geen redenen aan waarom hij, voor zover als nodig, in Nederland niet in eigen huisvesting zou kunnen voorzien.

Een schending van de materiële motiveringsplicht juncto de artikelen 3 en 5 van het EVRM blijkt niet.

Het middel is niet ernstig.

Er dient derhalve te worden vastgesteld dat geen ernstig middel, in de zin van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, werd aangevoerd.

3.4. De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden, volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend vierentwintig door:

M. MILOJKOWIC,

voorzitter

E. VAN DER WEL,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN DER WEL

M. MILOJKOWIC